

да се радува на прошивъ всекій Болгаринъ, защото други добродѣтели са многи, коишо украшавашъ болгарскошо жишіе, и увѣчавашъ сосъ многоцвѣшны вѣнцы главыше имъ.

Но да се върнеме пакъ на нашіяшъ предметъ, гдѣшо рекохме, какъ бы се мнила голема неправда ако бы се посылали въ Греція Архіереи Болгаре. Коя обаче нужда да спава такава неправда; Не ли е природно, праведно и богоугодно да се давашъ на Греціаша Грецы, а на Болгаріаша Болгаре, всекому споредъ языка за душевнаша имъ полза! Но понеже шова се опрыче на Болгареше, суди се шова дѣло за весма неправедно и ужасно, за да оставяме овцыше да плачашъ за природнаго своего пасшыря, когото познавашъ, и гласашъ му разбирашъ, и да имъ даваме другого, койшо не знае да выка Овцыше си по имени. И шако на мѣсто да имъ даваме на прошеніешо имъ хлѣбъ, мы имъ даваме камень, а на мѣсто рыбы даваме имъ зміи, не дающе имъ даянія блага споредъ Евангеліешо.

Обаче що не спрува насиліешо на шоя свѣшъ! И Сироша Болгаріа много е до сега Владыцы дочекала и испрашила, добронравны и злонравны, філософы и проснацы, просшодушны и лицемѣры, весма мало оба-